

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redigeras af
ERIK FOLKE och
EMMA BISKOP.

Expedition:
Malmorgsgatan 8.

Telegramadress:
»Sinim», Stockholm.

Telefon:
Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Herren är Konung. — En skrivelse från kristna kineser. — Förbön för Guds tjänare i Kina. — Kulturbilder från det inre af Kina. — † Verna Linder. — Sædd och Skörd. — Brefafdelningen. — Funnen till slut. — En missionärs bekännelse. — Kristendomen i Japan. — Hungersnöden i mellersta Kina. — Senaste underrättelser från Kina. — Hans Sjärna i Östern.

Vid Jangtseflodens stränder.

Herren är Konung.

Folkens alla gudar äro afgudar, men Herren har gjort himmelen. Sägen bland hedningarna, att Herren är Konung.
Ps. 96: 5, 10.

Här möta oss två stora bekännelser förenade i en, två facklor, som det gäller att bära ut i hednavärlden och dess mörker: att *afgudarna äro intet* — men att *Herren är Konung*.

Missionen har så att säga två händer. Med den ena angriper den afgudarna. Med den andra uppbygger den åt Herren en konungatron och säger om honom, att han är allt. Hedningarnas gudar äro bokstafligen *intet*, och dock måste de arna människorna hafva något. Detta är just hednavärldens stora jämmer, att de hafva intet. Och detsamma gäller alla människor, hvilka lefva utan Gud i denna värld, och som icke funnit sin lifskälla i honom, från hvilken vi alla utgått, och om hvilkens tillvaro af evighet våra hjärtan bära oss vittnesbörd.

Om det nu genom våra dagars hednavärld går som en aning, att det är ingenting med deras gudar, att deras skydd vikit ifrån dem, om förtviflan och tvifvel på sanningen tonar emot oss liksom ett tusenfaldt Pilatusrop, mina älskade, kunna vi sitta tysta och stilla härvid? Det var en hindu, som till svar på en missionärs fråga, hur det stod till med honom, i hans hand lade en blomma, som har namnet: »Det blödande hjärtat.» Ja, du har svarat rätt, du inan från Ganges. *Ett blödande hjärta* hafva alla människor, som sakna en Gud och Frälsare. Låt vara, att de, när de äro bland andra, kunna pressa handen mot såret för att hämma blodet, under den stilla natten blöder det åter. O, vi vilja ropa hedningarna bort från deras afgudar — men ännu mer, vi vilja ropa dem fram till honom, som vill taga det blödande hjärtat i sin hand för att hela det.

»Herren har gjort himmelen», säger psalmisten. Men större än det att han har gjort himmelen, är, att han vill sänka himmelen ned i hvarje människohjärta. Större, än att Gud tronar i himmelen, är, att han från himmelen har sändt Sonen, att all världen må kunna komma till himmelen.

Om denne Herren Jesus Kristus säges oss, att han är *Konung*, och att hans rike sträcker sig, så långt världen når, samt att till detta rike alla utan undantag äro kallade. Honom vilja vi måla inför hedningarnas ögon i hans mildhet och barmhärtighet. Vi vilja förkunna om detta konungsliga öga, så fullt af höghet och kärlek, så vidt och öppet, denna konungsliga arm så stark, dessa konungsliga öron så öppna för hvarje hans undersåtes bön, dessa konungsliga läppar, så uppfyllda af det eviga lifvets och tröstens ord — ja, till Konungen med törnekronan och till Konungen med lifvets krona vilja vi kalla alla. Vid hans konungsliga bord finnes rum för alla arbetande och betungade. Det är rikligt dukadt. Och bland hans tjänare blir det glädje öfver hvar och en som kommer.

Med den nya sången om det eviga förbarmandet drager missionen ut. Den sjunger sången om

Konungasonen, som gick att uppsöka sin brud, där hon befann sig i elände och skam, för att åter bringa henne till ära och kläda henne i gyllne kläder. Och sången skall icke klinga förgäfvos. I det sköna Pfalz står en gammal borg, Trifelsborgen. Där satt en gång en fänge, konungen af England, Rickard Lejonhjärta. Men ingen visste, hvar han satt fängslad. Då drog hans vän, sångaren Blondel, genom landet. Han stannade framför alla borgar och sjöng en gammal sång, som konungen själf ofta sjungit. Och sedan lyssnade han, om han skulle erhålla något svar. Och se, en dag, just när han kom till Trifelsborgen, tonar emot honom liksom ned ifrån jorden samma sång. Nu visste konungen, att hjälp var nära, att han snart skulle blifva fri. — Människohjärtat hålles också i fängelse, i syndens bojar. Evangelium kommer med sin ljufva stämma och sjunger kärlekens, räddningens, evighetens sång. Och så vaknar i hjärtat denna tanke: »Är icke detta *min* sång? Är icke detta *en hemlandston?*» Och så uppstiger ur hjärtedjupet denna suck: »Herre, förlossa mig!»

Och nu en fråga till dig, kära broder och syster. Är du alldeles viss om att Kristus är Konung, och att endast hans rike har framtid? Har Kristi sak, hans kamp och seger, blifvit dig en helig angelägenhet? Se, för att bedrifva mission måste du med visshet veta samt med frimodighet och glädje bekänna: »*En är Konung — Immanuel skall segra.*» Det är icke nog att veta, att Kristus är en Profet, mäktig i ord och gärning. Det är icke ens nog att veta, att han är Öfverstepräst, som genom sitt lifs offer har åvägabragt en försoning — du måste veta, att han är *Konung* och af sin Fader fått det löftet, att världens ändar skola varda honom gifna till lön. Missionsarbetarna utgöra i Kristi armé liksom förtrupperna. De måste hafva ett ännu gladare mod än alla andra. På himmelfärdsdagen, icke på långfredagen, gaf Herren sina lärjungar befallning att bära ut evangelium öfver hela världen. Men förut hade de såsom aldrig tillförene fått ett uttryck af hans *konungsliga* härlighet. Först säger han: »*Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden*», och sedan: »*Gån för den skull ut i hela världen!*» Ack, att du icke endast med munnen utan hela ditt väsen bekände: »Herren är Konung. Han är äfven *min* Konung.» Hur är det? Märker man på dig, att kärlekens Konung är *din* Konung? Märker man på din blick, på din hållning, på hela ditt väsen, att du icke är af denna värld utan från världen där ofvan, att du är ett barn af den store Konungen, väl resande »inkognito», ännu bärande en resdräkt af ringhet och armod men under densamma en blixtrande juvel, som angifver din himmelska härkomst?

Men för att kunna aflägga en fröjdefull bekännelse måste man i hjärtat hafva *ett godt mod*. Kristus och hans rike äro ett tecken, som ännu i dag varder emotsagdt. Och ofta leder Herren sin sak i världen på så underliga vägar, att det verkligen fordras mer än vanligt mod att kunna hålla ut och icke låta sig förvirras af det man ser. En hvar, som kommer med mänskliga tankar eller med sitt

lilla inskränkta mänskliga förstånd och vill föreskrifva Herren, huru eller när han skall genomföra sin sak, han kommer tillkorta och tar så lätt anstöt. Det gäller därför att gå in i hans helgedom, där han låter sig tillbedjas, så att man lär sig tro, att det är, som psalmisten säger: »Majestät och höghet äro inför hans ansikte, makt och härlighet i hans helgedom.» Ty för våra ögon, det må vi gärna erkänna, går det ofta ganska eländigt till i hans helgedom på jorden. Hvar äro nu pingstens dagar? Hvar är nu Petri rika fiskafänge? Hvar finnas nu män med apostolisk ande och kraft, sådana som Paulus?

Mina älskade, jag har ännu aldrig sett någon människa, som icke i något stycke är ett barn af sin tid. Och en del af tidsandan är: att se efter det synliga. Allt skall gå så hastigt. Att se efter det synliga i stället för att förlita sig på Guds vissa löften är en sjukdom, som också Guds barn äro behäftade med. Vi mena, att det i Guds rike måste gå mycket hastigt framåt, från seger till seger. Men i stället se vi endast helt litet af seger. Och ofta nog, då vi tycka, att striden synes vända sig till seger, få vi höra Herren tillropa oss sitt: »Halt!» Just där en skön början blifvit gjord, där blir arbetet förstördt. Där kommer döden och tager bort de mest begäfvade af missionsarbetarna. Där strandar ett skepp. Och ännu innan Guds arbetare hafva uppnått sitt arbetsfält, sjunka de i djupet. Hvad kan Herren mena med allt detta? »Är detta att regera med makt och härlighet?» frågar det tviflande hjärtat. Och ännu mer, motståndet emot evangelium är ännu starkare än förut. Innan våra missionärer komma till hedningarnas kuster, hafva skepp från en förvärdsligad kristenhet varit där. De tala med sina laster ett språk, som alla förstå, medan en missionär under årtal har möda att lära sig landets språk. De först komma hafva tusentals åhörare, medan en missionär länge får vandra sin väg ensam och t. o. m. från hedningarnas sida måste höra uttalanden sådana som dessa: »Dina bröder tro icke, hvad du säger. De förföra oss, de döda oss med sitt gift och sina eldvapen.» Och sålunda hafva missionärerna att göra med en dubbel hedendom. Intet under, att framgången i Guds rike synes så långsam, så ringa!

Men *likväl*. Detta är ett godt ord. Vi hålla oss vid Guds hand, äfven när den för oss, dit vi icke vilja, och när den trycker oss, så att vi af smärta nödgas ropa högt. *Likväl* blifver jag städse *vid dig*, Herre. Är *saken* Herrens, så är också *vägen* hans. Han går ofta, som det synes för oss, på dunkla vägar. Men hans vägar äro icke dunkla. Den store fältmarskalken Moltke hade namn af »den store tigaren». Men den störste tigaren, han är i himmelen. Han kan tiga såsom ingen människa. Han kan tiga, när de gudlöse triumfera och tala emot honom. Och han kan äfven tiga, när hans barn ropa till honom. Men när han talar, talar han så, att hans tiggande uppenbarar sig såsom rätt. Då rättfärdigar han sig i alla sina vägar. Så gör han i hvarje enskild människas lif, i ditt och mitt, så också i Guds rikets historia. Det går också där ge-

nom lidande till härlighet, genom död till lif. Tänk blott på den store Konungen själf i detta rike! Måste icke hvetekornet dö, innan det kunde bära frukt? Går icke hans församling öfver Stefani martyrdöd, genom Petri och Pauli fängelse? Ja, *missionen* och *lidandet* äro nära förbundna. Och riktiga *nödstider* äro riktiga *missionstider*. Det är icke slumpen, mina älskade, som afgör händelserna i vårt lif eller som bestämmer vår död. Vi lefva af Guds löften. Hvarje löfte är en växel, som Herren har utställt på sig själf, och ännu aldrig har någon sådan växel blifvit protesterad. Därför gäller det att vara vid godt mod. *Herren är Konung*. Amen.

E. Frommel.

En skrivelse från kristna kineser.

Kinesiska troende lärjungar från alla församlingarna på Svenska Missionens i Kina fält i de tre provinserna Chin, Ch'in och Yü (Shansi, Shensi och Honan) hälsa tröstande fru Holmgren och barnen med frid.

I detta års sjunde månad samlades de tre provinsernas församlingar till konferens i Yuncheng och fingo då höra, att vår pastor, herr Holmgren, lämnat världen och gått till Herren. Fastän vi ej själfva sett pastorn, hur skulle våra känslor af hägkomst och sorg kunna taga slut vid tanken på, huruledes han för vår frälsning medelst utsändande af herdar, anskaffande af medel och andra svåra uppgifter på oräkneliga sätt uttömt sin energi och kraft? Ack nej. Men tänk på, att vår pastors vördade ande nu är i himmelen, där Herren säkert beskär honom en härlig krona att bära på sitt hufvud och en gyllene harpa att hålla i sin hand, och att hans muu får sjunga halleluja till Guds pris med allra högsta glädje. Detta är annat än här i mödans och sorgens värld, där vi mötas för att skiljas. Och hvem kan undkomma dess suckau? Hvilken jämförelse är det med himmelen, den eviga sällhetens och det eviga lifvets land, där salighet och glädje njutas utan all ände!

Nu skolen I, vår pastors fru och barn, ej sörja och gräna eder öfver denna korta tids skilsmässa utan minnas, att Herren redan för nitton århundraden sedan beredt oss den mest heliga och härliga plats, nämligen vårt himmelska hem — se Joh. ev. 14:de kap. — och ett rike, som i evighet ej kan bäfva. Det gifves en återseendets tid, och härpå höfves det, att I hoppens, ja, än mer, häröfver fröjdens.

Vidare få vi bedja eder i vårt ställe framföra en gemensam fridshälsning till moderförsamlingen med dess pastorer, fruar och fröknar och äfven de små barnen.

Se Ebr. 4: 14—16.

Förbön för Guds tjänare i Kina.

Sedan mer än 250 år tillbaka har Kina styrts af mandschurer. Under denna tid har det kinesiska folkets missnöje mot den härskande dynastien ofta tagit sig utbrott, än i långvariga och vidsträckta uppror, såsom Taiping-

upproret, och än i lokala uppror af kortare varaktighet. Den utvecklingskris, som kejsardömet alltsedan boxarupproret genomgår, har, oaktadt de många reformer den kejsarliga regeringen igångsatt, bidragit att öka missnöjet i landet, då regeringen alltjämt befinnes maktlös mot den korruption, som existerar bland ämbetsmännen.

Den nu pågående striden mellan regeringen och det antidynastiska partiet, hvilken hitintills begränsats inom Centralkina, är en frukt af detta missnöje, och då, på grund af den utveckling Kina undergått under det senaste decenniet, de upproriska nu förfoga öfver helt andra materiella och personliga hjälpmedel än förr, synes denna strid eller rättare detta inbördes krig blifva af allvarsammare karaktär än senare årens revolutionära och snart kvädda rörelser. Den synes ock skilja sig från dem därigenom, att det annars så lätt uppblussande främlingshatet åtminstone hitintills hållits i tygel af de revolutionära ledarne.

De existerande förhållandena i Kina kalla dock missionens vänner till trägen och verksam förbön för såväl missionärerna som de iufödda kristna.

Särskildt är de senares ställning, om de befinna sig i upprorsdistrikten, synnerligen svår. Bedjen därför Herren afvända de faror, som hota Guds tjänare i Kina, bedjen honom gifva dem den nåd och den visdom, de behöfva för hvarje trångmål, de möta! En rättfärdig mans bön förmår mycket, där han är i verksamhet.

Kulturbilder från det inre af Kina

eller

samhället, sådant det är.

Af *Nath. Högman*.

I.

Under det sista halfåret hafva vi i vår bygd haft mer än ett tillfälle att lära känna insidan af samhällslivet och reformväsendet i Kina. Dessa så mycket omskrifna reformer äro ännu blott pappersreformer i stora delar af detta väldiga kejsardöme. Och de äro, i olikhet med i alla andra länder, reformer, som komma uppifrån i form af kejsarliga ukaser och påbud, inför hvilka de okvalificerade ämbetsmännen stå rådvilla och hjälplösa.

I maj månad, då grödan stod i sin friska vårgrönka, besöktes våra trakter af en högre ämbetsman, en intendent. Han var utskickad af regeringen för att undersöka, om något opium ännu odlades. Icke mindre än 4 ämbetsmän af distriktmagistrats rang jäute en hel rad af underordnade ämbetsmän, skrivvare, betjänter och soldater, utgjorde sviten. Denna stora expedition var genom sin blotta ankomst en straffidom. Den måste mottagas på ett festligt sätt af de olika domsagornas borgmästare, och hvarje medlem måste mutas, från den högste till den lägste. Intendenten medförde mycket stränga order och var befullmäktigad att på platser, där han fann förhållandet alltför otillfredsställande, afsätta borgmästaren och i dennes ställe tillsätta en af de 4, som medföljde. Dessa 4 hade således också hvar och en i sin tur mntat intendenten för att försäkra sig om att bli ihågkomna. Denna ståtliga expedition färdades nu fram i bärstolar,

omgifna af betjänter, poliser och soldater i oändlighet. Paradparaplyer, fanor och träskyltar, fullskrifna med de höga personernas meriter, bnrös framför fåget, och sist följde en kavalleritrupp. På så sätt imponerar man och skaffar sig respekt här i landet.

Kavalleritruppen utförde det egentliga undersökningsarbetet. Rundt om på småvägar och i afkrokar sågos rytterne skynda fram. Tyvärr befanns just Hoyang vara den stora synderskan. Flera hundra tunnland befunnos odlade med opium. Det såg mörkt ut för vår lille beskedlige borgmästare. Förläget svarar man intendenten: »Jag uppdrog åt min närmaste man att förhindra opiesådden.» Denne i sin tur svarade: »Jag befallde *min* närmaste man att göra det.» Och så fortsatte det hela vägen ned till byfogdarne och nämndemännen. Sin post räddade emellertid vår borgmästare genom rikliga mntor (nära 3,000 kr.), som utdelades till alla, från intendenten ned till de lägsta. Opiet kunde dock inga mutor rädda. Fastän det utgjorde många fattiga bönders hufvudsakliga årsinkomst och just stod färdigt att skördas, måste det genast uppräckas och förstöras. Att äfven mutorna, för hvilka mandarinerna räddade sin post, ursprungligen kommit från de skattedragande böndernas fickor, visste ju alla.

Vid ett besök i en by några dar senare lärde jag känna de metoder, mandarinerna använde för att få bort det växande opiet. Troligen i misshumör öfver de stora mutorna grep han till den radikala åtgärden att befullmäktiga sina betjänter att, åtföljda af soldater, öfvervaka uppräckningen af opieplantorna på fälten. Dessa unga slynglar foro fram på det mest hänsynslösa sätt, pösande af högmod öfver att för en gång få agera mandarin. Intendentens besök hade ingifvit sådan skräck, att hvar och en skyndade att lyda order.

Falska anklagelser, soldaternas brutalitet samt hot om trakasserier fyllde nu dessa samvetslösa ntskickades fickor med pengar. Kinesen ger oftast hellre mutor, än han låter sig indragas i det kinesiska rättsväsendets invecklade och snärjande nät. Ovänner togo ock detta tillfälle i akt att söka hämnd. En man planterade under natten några opiestånd i sin oväns åker. Tidigt följande morgon förde han soldaterna dit. Mer än gärna togo dessa tillfället i akt att utpressa pengar för detta »bevisliga» lagbrott.

Men, kanske någon frågar, hur kunde så mycket opium odlas trots det stränga förbudet förra året och de talrika kungörelserna? Jo, äfven här bära mutorna skulden. Trots förbudet sådde en rik bonde opium. Då undersökningskommisarierna kom, lät han mnta sig till tystnad, och det nysådda opiet fick växa. Vid den tid, då opiet började mogna, beordrades ämbetsmännen att företaga nya undersökningar. Då nu den nye kommisarierna kom och fann den rike bondens fält öfversålladt af vallmoblömmor, lät han arrestera honom. Vid rannsakningen svarade bonden helt naivt: »Jag betalte i fjol!» »Jaså», sade borgmästaren, befallde så rättstjänarne att ge bonden 300 spö och sedan sätta honom i fängelse. Efter fyrtio dagar gick bonden hem — utomordentligt nöjd och belåten. Tack vare detta skenbara straff hade mandarinerna gifvit familjen tillfälle att skörda, medan det ansvariga familjehufvudet satt i häkte. Genom det ådömda straffet hade domaren ryggen klar samt genom mntorna ökad inkomst, och bonden, hvad han eftersträfvat och önskat, en inbärgad opieskörd på flera hundra täl.

När nu de öfriga bönderna sågo detta, började de litet hvar odla opium i hopp om samma lyckliga utgång. Nu kom emellertid intendenten och gjorde slut på alla sådana förhoppningar.

Detta ofvan omtalade exempel: *domarens kringgående af lagen*, var orsaken till, att så många försökt gå den förbjudna vägen.

En dag i juni månad, då jag återvände från en resa och red in genom stadsporten i vår lilla undangömda, aflägsna stad, fann jag alla väggar och husgaffar i staden profanerade med dessa ohyggliga, skrikande cigarett-affischer, som nu spridas öfver hela Kina. Ett par agenter för det samvetslösa Engelsk-amerikanska tobaksbolaget hade varit på besök. Jag gick upp till mandarinerna och förde in samtalet på denna händelse. Han ropar då genast an en betjänt och ger honom tillsägelse att taga fram en cigarrettask, tydligen i syfte att bjuda. Agenterna hade nämligen gifvit mandarinerna själf ett rikt lager i present. Emellertid fortsatte jag att tala om cigarretternas stora skadlighet och de förbud, som i såväl Amerika som Europa utfärdats, samt framhöll det olagliga i att agenterna utförde denna affärsverksamhet i det inre af Kina. Till sist bad jag honom att helt enkelt ntvisa dem till fromma för både land och folk. Då nu betjänten kom med asken, undrade jag mycket, hur mandarinerna skulle klara sig efter allt, hvad jag sagt. Men kinesen finner sig alltid. Han tog en cigarrett, bröt af den, räckte mig den och bad mig undersöka den! Jag såg på den, luktade på den och försäkrade honom, att det var en skadlig vara, för hvilken han likt en fader borde skydda sina små barn. Han suckade ett par gånger, vaggade fram och åter och förde så samtalet in på andra ämnen. — Hvarför skulle han göra sig så mycket omak!

Jag och våra medhjälpare grepo emellertid verket an med att uppklistra vår anticigarrett-traktat och att i gatukapellet upplysa folket. Efter några dagar voro och cigarrettaffischerna antingen öfverstänkta af lera eller bortrifna. Genom agenternas frikostiga gåfvor till höger och vänster har dock giftet utsatts och begär väckts. Så tränga cigarretterna och spriten in i stället för opiet. Redan nu ser man cigarettförgiftade personer. Ja, det är rent otroligt, hvilken spridning denna vara redan fått.

Den ogudaktige gör en bedräglig vinst, men den som utsår rättfärdighet, han får en säker lön. Ords. 11: 18.

Verna Linder.

Vi ha härmed den smärtsamma underrättelsen meddelat våra vänner, att Herren Gud natten den 14:de sept. tog hem till sig vår lilla älskade *Verna Geraldine*, nära 7 månader gammal. Kort var hennes lefnadsdag. Hon hann dock intaga allas våra hjärtan med sitt älskliga väsen.

Alltid var hon förnöjd. Hade man en stund för henne — äfven om blott ett ögonblick i förbifarten — belönades man alltid med de gladaste leenden. Ja, hon var en af de få, som aldrig spriddt annat än glädje omkring sig. Frisk och stark, som hon var, hade vi de bästa förhoppningar om henne. Men en af de vanliga sommarsjukdomarna i Kina nedbröt henne på några dagar. Så nöjd och snäll, som hon var under hälsans dagar, så tålig, rörande tålig, var hon under sjukdomen.

Hon har myllats ned bredvid en norsk syster, Johanna Hundere, som slutade sitt lif här 1901.

Mammas hjärta vill brista, men Herren har uppehållit krafterna, så att det blifvit henne möjligt påbörja den bibelkurs för kvinnor, hvartill deltagare infunno sig på själfva begravningsdagen.

Det lilla lammet är nu bärigadt för evigt från denna syndfulla värld med all dess sorg

och strid. Den gode Herden har velat äga henne helt för sin räkning; och hon var ju hans. Må vi en gång få möta henne med stor glädje!

Edra i Herren

Maria och Hugo Linder.

Margits sköterska, fru Chao.

Margit Ericsson.

Vernas sköterska, fru Ma.

Margaret Linder.

Verna Linder.

Sådd och skörd.

Ingen, som närmare följer med händelserna ute på missionsfältet, kan undgå att märka, att vi lefva i en för den kristna missionen afgörande tid. Aldrig hafva dörrarna för evangelium varit så vidt öppnade som just nu; aldrig förr hafva sådana tillfällen gifvits att förkunna Guds ord blaud hednaskarorna, i synnerhet här ute i Östern. Dörrarna för evangeliets förkunnelse stå nu vidt

öppnade! Huru länge, det veta vi icke! Nu, just nu, gäller det att taga tillfället i akt, att gå in genom de öppnade dörrarna och i tid och otid utså den goda säden. Nu måste de kristna göra sin plikt och med Herrens nåd utföra ett kraftigt missionsarbete. Den närvarande tiden, en afgörande tid för den kristna missionen, detta har liksom varit mottot för vårt arbete i år. Själfva hafva vi icke förmått uträtta något, men vi tacka Gud, för hvad han i nåd gjort med oss och genom oss.

Följande uppgifter tala för våra kära kinesiska medhjälparens nitiska och trogna arbete. Till våra sex evangelister och frivilliga arbetare inom Ishih missionsdistrikt hafva under en tid af $3\frac{1}{2}$ månad utlämnats och af dem spridts 3,559 bibeldelar och 3,200 traktater. Dessutom har gratis utdelats ett stort antal traktater, hvaröfver räkning ej förts. De troende i P'eichuang-kretsen samlade själfva ihop medel och köpte ett predikotält förra året, och under våren besökte manliga såväl som kvinnliga församlingsmedlemmar med detta tält flera marknader, hvarvid de nitiskt förkunnade evangelium och försälde ett icke ringa antal böcker.

Det har varit mycket glädjande och uppmuntrande under både prediko- och bokförsäljningsturer att se, huru den studerande ungdomen uppmärksamt lyssnat till det förkunnade ordet och begärligt köpt bibeldelar såväl som traktater. Och ofta hafva dessa skolynglingar ej nöjt sig med att köpa blott ett evangelium, nej, de måste hafva alla fyra evangelierna och dessutom ett exemplar af Apostlagärningarna. Vid ett tillfälle inbjödos våra evangelister att predika och sälja böcker i själfva offerhallen i ett tempel, och då de ej hade bord att lägga ut sina böcker på, skyndade några skolynglingar in i skolan, som ock var förlagd i samma tempel, buru ut tvänne bord och ställde dem till våra bröders förfogande. Så mycket mer glädjande har det varit att se, huru begärligt den studerande ungdomen köpt bibeldelar och traktater, som den kinesiska regeringen förbjudit all undervisning i kristendom i statens skolor och uteslutit alla böcker med kristliga tendenser. Mottot för statsskolorna tyckes vara: västerländsk bildning utan kristendom. Regeringen har tillslutit skolorna för kristendomen, men den har ej kunnat stänga vägen till den studerande ungdomen för Guds ord och Kristi evangelium.

Våra fem vårstormöten höllos i de fem olika kretsarnas samlingslokaler, där vi samlades till uppbyggelse kring Guds ord och för att rådgöra angående församlingsangelägenheter. En god ande rådde på mötena, och vi hafva all anledning att tacka Herren för hans nåd mot oss. Särskildt glada och tacksamma äro vi för det nyvaknade missionsintresse, som Gud upptändt i de troendes hjärtan inom vårt distrikt. I de olika församlingskretsarna bildades så på stormötena en »förening för utbredande af evangelium». Många af våra troende slöto sig till denna förening och lofvade att med Gnds nåd gifva af sin fritid till frivillig tjänst i Herrens vingård. Och vi äro tacksamma till Gud att kunna afgifva det vittnesbördet, att det icke blott stannat vid löfte utan ock omsatts i handling. Bedjen mycket för detta frivilliga evangeliseringsarbete! En annan källa till lof och pris är den förökade anda af offervillighet, som småningom tyckes vinna insteg i de olika församlingskretsarna.

Af de till dopet föreslagna upptogos vid vårmötena 17 personer genom dopet i församlingen.

För närvarande hålla vi på med reparationsarbeten å skolbyggnaderna i Ishih, hvilka reparationer vi hoppas få afslutade, tills skolan i höst åter börjar.

Bedjen Herren rikligen välsigna sin rikssak och ropen till Gud för oss, att vi alla må få förnyad kraft och nåd, andligen som lekamligen, för höstens och vinterns arbete!

Den närvarande tiden är en afgörande tid för den kristna missionen! Nu behöfva vi på missionsfältet fördubblade krafter och fördubblad nåd. Hjälp och stödj den oss därför genom uthållig förbön i tro och genom gemensamt arbete i kärlek!

Juli 1911.

Andrew Ericsson.

Brefafdelningen

Sinau den 27 aug. 1911.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Hela sommaren har gått, utan att jag skrivit det ringaste. Arbetet — mest med sjuka — har npptagit tiden ifrån tidiga morgonen till sent på aftneu. Då ibland ett femtiotal kommit samma dag och alla måst tvättas och förbiudas, har i regeln ingen tid blifvit öfrig för annat. Några sjukbesök ha också gjorts i byarna, och, som sagdt, sommaren har liksom flugit förbi oss. Vi hafva fått vara friska, och Herren har nådeligen sett till vårt nppsåt och välsiguar våra svaga försök att hjälpa. Mellan två och tre tusen personer hafva under dessa sommar-månader en och en fått åtminstone höra evangelium och äfven fått personligt deltagande och hjälp här inne på stationen. Dessutom hafva tidtals bokförsäljare besökt järnvägsarbetarnes tältplatser och sålt böcker samt talat till dem. Nu är hösten inne, och arbetet bland barnen måste få sin del. Bedjen för skolan! Maria Hultkrantz håller just nu på med sin söndagsskoleklass.

Under sommaren har en manlig församlingsmedlem fått sluta sina dagar, så ock en troende kvinna i en by 70 li härifrån. Jag var där i början af veckan, och det kändes så tomt efter henne, vår gamla fru Ts'ao. Det var genom syster Sigrid Engströms arbete, hon blef vunnen för Gud. Nu får hon samtala med Jesus på ett ännu förtrofigare sätt, än hon kunde här nere. »Samtala med Jesus» var hennes valspråk.

Vi tacka Herren för hans hjälp hitintills, och för dagar, som komma, hvilat vi vid löftet: »Större är den nåd, Gud gifver.» Jak, 4: 6.

Eder i Herren

Maria Pettersson.

Funnen till slut.

Berättelse för våra små missionsvänner.

Många bland de kära kineserna längta efter frid men slå in på orätta vägar för att finna denna frid. De känna nämligen icke *honom*, som ni, små vänner hört så mycket talas om, och som säger: »*Kommen till mig*, och jag skall giva eder *ro!*»

Så var det också för Hsü, en matflätare i en by icke långt från landets huvudstad, Peking. Redan som barn kände han i sitt hjärta längtan efter frid. Men han kände ingen, som kunde visa honom vägen. Han hade ingen i hela sin släkt, som kunde visa honom vägen till den store Barnavännen Jesus. Och det fanns inte som i vårt land någon söndagsskola, där han kunde få veta, vad han skulle göra för att få sitt hjärtas hunger stillad.

När Hsü växt upp till ung man, började han företaga besvärliga resor till berömda tempel. Han kastade sig ned för avgudabilderna, och han gav ut mycket pengar för att kunna skänka gudarna dyrbara gåvor och bränna ljus dem till ära. Ja, han använde mycken tid på att göra, vad som ansågs mycket förtjänstfullt: att damma och rengöra smutsiga avgudabilder. Men, ingenting av allt detta ville hjälpa. Hans hjärta förblev lika oroligt.

Sedan Hsü gjort slut på det mesta av sina pengar, vände han sorgsen om till sitt hem. Han kände sig så nedslagen och eländig. Synderna tryckte honom alldeles som förut, det kände han tydligt.

Utom alla andra fromma gudstjänstövningar besökte Hsü två gånger i månaden en gammal kvinna, som bodde mycket långt från hans hemort, och som påstod sig kunna trolla. Denna gamla gumma tillhörde det s. k. »Femdjursällskapet» och påstod sig stå i hemlig förbindelse med rävar, ormar, vässlor, råttor och igelkottar. Och på denna dumhet och lögn trodde många kineser fullt och fast, bland dem även stackars Hsü. Mycket pengar måste man också giva trollkvinnan. Då offrade hon åt gudarna, och under offret, påstod hon, kom någon av de nämnda djurens andar över henne. Var det rävens ande, så begärde han på en bestämd dag ett svin; var det någon av de andra andarna, så begärde han något annat, om han skulle kunna välsigna och hjälpa den vid offeraltaret knäböjande botgöraren. Ja, vi äro kanske färdiga att le åt en sådan dårskap, men egentligen borde vi gråta över den, ty den visar, i vilket mörker de arma hedningarna leva.

Stackars Hsü var så rädd för den osynliga världen och i en sådan ångest för sina synder, att han aldrig skulle ha vågat förtörna de fem djurens andar, och så gav han allt, vad han hade kvar, åt dem eller rättare åt trollkvinnan. Till sist var han alldeles utfattig och olyckligare än någonsin.

Men ehuru Hsü icke visste något om Gud, såg denne levande Gud den arme efter frid sökande hedningen, och han ledde det så, att Hsü kom tillsammans med missionärer. Av dessa fick han nu höra om Herren Jesus, som för vår skull lämnat sin härlighets himmel, som låtit sitt blod gutas, på det att vi skulle få frid och genom hans sår bli va helade. Under tjugu år hade Hsü förgäves sökt frälsningens väg. Nu skulle han finna den. Full av iver började han läsa Bibeln, Guds egen bok, och redan efter ett år hade han fått så mycket ljus och var så uppfylld av kärlek till den Frälsare, som för honom offrat sitt liv, att han kunde skickas ut som

en evangeli budbärare. Nu var det han, som fick tala om för andra, hur de skulle kunna komma in på livets väg.

Missionärer, som känna Hsü, hava sagt, att ingen väg var honom för lång, icke ens i den mest brännande sol, blott han fick gå ut med budskapet om syndares Frälsare, och att det var gripande att höra honom tala om den Frälsare, som sökt och funnit honom, och som nu blivit hans livs glädje och kraft.

Du lilla gosse och du lilla flicka, som läser detta, har du liksom Hsü lärt känna Jesus som din Frälsare? Och gör du något för att de, som leva utan Gud och utan hopp, skola finna frälsningens väg?

En missionärs bekännelse.

Georg Sherwood Eddy, missionär och delegerad vid världsmissionskonferensen i Edinburg, har afgifvit följande bekännelse, hvori vi finna hemligheten till den kraft och välsignelse, som åtföljt hans arbete för Herren. Han skrifver:

»Jag minnes, huru jag för femton år sedan, innan jag gick ut till Indien, satte mig ned tillsammans med min rumskamrat, nu missionär i Kina, och sade till honom: 'Hvad är det, vi egentligen skola säga dem därute på missionsfältet? Hvad är det för budskap, vi egentligen ha att bära fram till människor? Hava vi blott och bart att undervisa dem om Kristus? I så fall vore det billigare att skicka ut biblar och traktater. Kunna vi säga dem, att vi veta, att Jesus Kristus frälsar och gifver lif och det öfver nog, att han dag för dag gör oss till segervinnare, ja, att vi genom honom vinna härlig seger? Jag känner mig inte tillfredsställd. Jag känner inte, att jag har ett sådant budskap, som jag behöfver för människorna därute, eller att jag har vare sig erfarenhet eller kraft. Om detta saknas oss, är det inte det stora, vi framför allt behöfva, innan vi lämna detta land — att själfva lära känna Gud?'

Från denna dag och intill den sista af vår förberedelsestid stego vi hvarje morgon upp klockan fem. Mellan 5—6 hade vi en timme, som vi östördt och utan att känna oss jäktade, fingo egna åt Guds ord, och från 6—7 hade vi en timme, som vi utan att behöfva brådska fingo ägna oss åt bön. Dessa två timmar om dagen åstadkommo en förvandling af våra lif, och vi blefvo utesägligt välsignade.»

Kristendomen i Japan.

Det har funnits tider, då Japan visat tecken till att bli en kristen stat och det i en ej långt aflägsen framtid. Men hinder hava uppstått, och ehuru missionen haft framgång i landet, är den dock ej på långt när så framgångsrik, som man kunnat vänta.

En viktig orsak därtill är, att Japan är brännpunkten i den religiösa liksom i den politiska världen, och att där i ovanlig grad försök gjorts att införa all slags både tro och otro, som finnes i världen.

»Det moderna Japan», säger en författare, inrymmer den vidunderligaste blandning af trossatser och riktningar. Alla olika former af otro finna vi där; alla bära de vetenskapens etikett, och alla ha de förklarad krig mot

landets gamla religion såväl som mot kristendomen. Dr Imbrie påstår, att den kamp, som förestår kristendomen i Japan, är af samma slag som den, hvilken möter i Europa och Amerika: nämligen det Nya Testamentets kristendom gentemot den s. k. kristendom, som efter eget behag i Nya Testamentet inlägger mänskliga meningar.

Läget i Japan är, i allmänhet taladt, detsamma som i Indien och kan tecknas på följande sätt: »En alltrner tilltagande otillfredsställelse med den gamla religionen, oklarhet och vankelmod i fråga om ideal bland folkets stora massa men isynnerhet hos de högre och bildade klasserna.»

Som en följd af dessa förhållanden har det kommit därhän, att de mer tänkande börjat slå alarm. Under ett tankeutbyte i parlamentet rörande anarkismen förklarade en af medlemmarna, att orsaken till denna nesliga och beklagansvärda företeelse vore att finna i den allmänna osedligheten bland landets ungdom, och att det låge i öppen dag för alla, att utvecklingen bland folket ginge i riktning mot sedligt förfall.

Till svar på dessa påståenden yttrade premiern ministern, att han hyste samma åsikt, att han och de öfriga medlemmarna af regeringen ständigt kände sig skyldiga och därför begärt att befrias från sina ansvarsfulla poster, men att kejsaren ej velat bevilja dem afsked. Så länge folkets sinnen på detta sätt förgiftades, vore alla åtgärder för främjande af utvecklingen fäfänga. Ministern för skolväsendet uttalade sig därpå i samma riktning, gaf uttryck åt sin oro öfver hela läget samt yrkade på att mer borde göras för att fostra folket och isynnerhet ungdomen till sedlig rättskänsla.

I en bok, nyligen utgifven af ex-viceministern för skolväsendet, läses följande: »Begrunda vi frågan allvarligt, så komma vi till den slutsatsen, att undervisning i religion är af största betydelse, ty det är religionen, som utgör grundvalen för ett andligt lif. Somliga påstå, att sedlig fostran är allt, hvad som behöfves, och att det ej är nödvändigt att gifva folket religiös undervisning.»

Att *kristendomen* är det enda, som fyller behofvet, det känna och erkänna många af Japans mest framstående män. Prins Ito yttrade som sin mening, att de unga, som fostrats i kristna skolor, voro mycket värdefullare än de, som fått sin uppfostran i religionslösa skolor, och själf kallade han en nitisk kristen till sin privatsekreterare. När han öfvertog styrelsen i Korea, utnämnde han äfven en man, känd som en framstående kristen, till att grunda och förestå justitiedepartementet. Äfven till andra ansvarsfulla poster har han kallat kristna.

Styrelsen för Sanyo-järnvägskompaniet har insatt kristna på de ansvarsfullaste posterna och begärt, att en missionär skulle undervisa järnvägsmännen i kristendomen, samt vidtagit alla anstalter för att främja en sådan undervisning. Denna järnväg anses vara den bäst skötta i hela landet. Äfven på den sydmandschuriska järnvägen har missionsverksamheten gynnats och hafva särskilda gndstjänster vid de större stationerna anordnats.

På grund af bristande arbetskrafter har det emellertid ej varit möjligt att göra fullt bruk af de gynnsammare förhållanden, som börjat inträda. Och dock har tillväxten ej varit ringa. Under 1910 döptes i Japan 6,305 personer. Kommunikanternas antal är nu 75,608. 546 organiserade församlingar finnas, af hvilka 172 äro själfunderhållande,

Ett af de bästa bevisen för att kristendomen åter börjar få makt, är den starka spridning, den heliga Skrift fått. Då folket med sådan begärlighet köper Bibeln, är det klart, att de läsa den och sålunda lära känna frälsningens väg. Låt oss ej försumma att bedja för Japans folk, som fått en så framskjuten plats bland jordens nationer!

Efter »Chinese Recorder».

Hungersnöden i mellersta Kina.

Hjärtslitaude scener hafva under densamma utspelats. Särskildt från England har man utsändt mycket nödhjälpsmedel, som genom missionärerna utdelats. Men det som gjorts, har tyvärr ej förslagit långt. Vid sina utdelningar hafva missionärerna eskorterats af polismän, emedan de rent af löpt fara att slitas i stycken af sådana nödlidande, som ingenting fått. Timala ha de följts af sådana, som hållit i deras kläder, deras armar och t. o. m. ben allt i hopp att komma i åtnjutande af någon gåfva. Missionärerna säga, att om icke ett omfattande dräneringsarbete i denna del af landet utföres, blir hungersnöd alltid oundviklig, så snart långvariga regnerioder inträffa. Här borde den kinesiska regeringen gripa in. Men hur få den att göra det?

Senaste underrättelser från Kina.

På gjord förfrågan, om fara föreläge för Svenska Missionens i Kina missionärer, har från Shanghai ingått följande telegram, dateradt den 24 oktober:

»Enligt tillförlitligaste underrättelser synes för tillfället ingen fara för handen.»

Hans Stjärna i Östern.

Kalendern »Hans Stjärna i Östern» utkommer äfven i år (i början af nov.) men uti ett, som vi tro, mer tilltalande format än förut och med mer lättläst stil. Dess innehåll är mer rikt och intresseväckande än förr. Bland de 17 olika uppsatser, den innehåller, vilja vi här endast omnämna följande: »Något nr Josef Holmgrens lif», af hans son, teologie studeranden Fritz Holmgren; de synnerligt gripande berättelserna: »Chang Niang» af fru Sandberg och »Sülien» af fru Bergling, den senare af särskildt intresse för missionens unga vänner och synnerligt lämplig som berättelse för söndagsskolan, samt »Guds verk bland miao-folket» af redaktionen. Vidare förekommer en teckning af den nyligen hemgångne missionsvännen A. T. Piersons lif, som säkert skall intressera många.

Vi tro, att den lilla kalendern kan blifva till stor välsignelse för främjandet af missionens arbete i Kina, om den tillvinner sig stor spridning, och bedja därför alla vänner till Guds rikets utbredande att godhetsfullt bidra hertill samt att med första insända rekvisition å det antal ex., som önskas. Priset är liksom föregående år 1 kr. för kart ex. och 75 öre för häft. med 25 % rabatt, då minst 5 ex. samtidigt rekvireras eller köpas på missionens expedition, 8 Malmorgsgatan, Stockholm.